

Вона здригнулася, зойкнула сполохано.

— Що трапилося? — спитав він.

Попри морок у кімнаті з наглухо зачиненими віконницями він розгледів, що її обличчя перекосив вираз невітського жаху.

— Щойно хтось порухав ручкою на дверях.

— Облиш, серденько, то, мабуть, ама*. Або хтось зі слуг.

— Вони ніколи не приходять о такій порі. Знають, що після другого сніданку я завжди спочиваю.

— Хто ж іще то міг би бути?

— Волтер, — прошепотіла вона тремтячими губами й наставила вказівний палець на його черевики.

Він зірвався на ноги, спробував узутти їх, проте через нервозність, що передалася від неї, руки втратили проворність, та й черевики були тіснуваті. Затаюючи нетерпеливе зітхання, вона простягла йому ріжок для взуття. Швидким вправним рухом накинула кімоно і босоніж прослизнула до туалетного столика. Ухопила гребінь і встигла привести до ладу розпатлане коротко стрижене волосся, перш ніж він зашнурував другого черевика. Подала йому пальто.

— Як мені вийти?

— Ліпше зачекай хвильку. Я визирну, чи там усе спокійно.

— Це не міг бути Волтер. Його від лабораторії і за вуха не відтягнеш, він іде звідти не раніше п'ятої.

— Хто тоді?

Вони не змовляючись перейшли на шепіт. Вона тремтіла мов осичина на вітрі. Йому спало на думку, що за критичних обставин вона здатна втратити голову, і в ньому зненацька закипіла лють.

* Ама — покоївка у країнах Сходу. — Тут і далі — прим. пер.

Якщо існувала небезпека, що їх можуть заскочити, то якого біса вона запевняла, що жодного ризику немає? Вона затамувала віддих і судомно вчепилася йому в плече. Він простежив за її поглядом. Вони стояли обличчям до скляних дверей, що виходили на веранду. Їх щільно затуляли віконниці, надійно з'єднані між собою зсередини шпінгалетами. Обоє злякано завмерли: біла порцелянова ручка на стулці дверей повільно поверталася донизу. З веранди не долинали жодних кроків, там ніхто не ходив, наче ніхто й не стояв. Тож спостерігати за тим безшумним рухом було моторошно. Минула хвилина — ні звуку. А затим, немовби підкоряючись якійсь надприродній силі, у той самий містичний жаско-німотний спосіб почала повертатися біла порцелянова ручка другої стулки. Нудотне відчуття страху підкотило Кітті до горла. Нерви здали, і вона мимохіть відкрила рота, готова закричати, проте він, постерігши це, поспішно затулив її губи долонею, і крик завмер у нього поміж пальців.

Безмовна тиша. Вона безпорадно притулилася до нього, коліна в неї дрібно тряслися. Він переполошився, що вона знепритомніє. Насупивши брови і стиснувши зуби, підхопив її на руки й відніс на ліжко. Усадовив, підмостивши подушки під крижі. Вона побіліла як стіна, та й у нього обличчя так зблідло, що це було помітно навіть попри густу засмагу. Він застигло стояв поряд із нею, уп'явши очі в порцелянову ручку, мов загіпнотизований. Обоє мовчали. Зрештою він побачив, що вона плаче.

— Заради Бога, припини рюмсати, — роздратовано просичав він упівголоса. — Якщо ми попалися, то вже попалися. Єдине, що тут можна вдіяти, — набратися зухвалості все заперечувати.

Вона засовалася на ліжку, шукаючи носову хустинку. Він подав їй ридикюль.

— Де твій топі*?

* Топі — тропічний шолом від сонця й дощу.

— Залишив унизу.

— О Господи! Нам кінець!

— Знову ти за рибу гроші! Кажу ж тобі, мусиш опанувати себе. Ставлю сто до одного, що це не Волтер. З якого дива його принесло би додому о такій порі? Адже він ніколи не приходив посеред дня, хіба не так?

— Ніколи.

— Отож-бо й воно. Голову дам собі стяти, що то ама навідувалася.

Кітті окинула його ласкавим поглядом, на обличчі промайнула тінь усмішки. Його глибокий оксамитовий баритон обволікав теплом її душу, заспокоював і підбадьорював. Вона взяла його руку, пристрасно стисла її. Він дав їй кілька хвилин зібратися з силами, потім сказав:

— Послухай, ми не можемо сидіти тут вічно. Як ти? Тобі ліпше? Може, вийдеш на веранду, розвідаєш обстановку?

— Не думаю, що здатна зараз триматися на ногах.

— Маєш тут бренді?

Кітті заперечливо похитала головою. Він на мить спохмурнів, відчуваючи, що йому уривається терпець. Не знав, що вдіяти, і це дратувало найдужче. Несподівано вона ще сильніше вчепилася в його руку.

— А що, як там, на веранді, чатує він?

Він змусив себе скласти губи в усмішку. Коли заговорив, голос його знову звучав шляхетно, переконливо і м'яко. Як завжди. Так, він цілком усвідомлював владну силу свого голосу і не пропускав нагоди скористатися нею.

— Малоймовірно. Наберися хоч трішки відваги, Кітті, припини труситися мов заєць і спробуй мислити логічно: як можливо, щоби то був твій чоловік? Якби він таки прийшов, угледів у передпокої чужий топі, піднявся нагору і виявив, що твоя спальня на замку, неодмінно зчинив би скандал. Явно приходив хтось зі слуг. Лише китайці уміють повертати ручки так безшумно.

Його аргументи дещо пригамували її неспокій, вселили надію, що все обійдеться переляком.

— Якщо навіть то була всього лише ама, ситуація не з приємних.

— Із нею можна домовитися, а якби раптом почала комизитися, нажену на неї страху. Не скажу, що посада урядовця дає купу переваг, проте знайду важелі, щоб натиснути на неї.

Мабуть, він таки має рацію. Вона підвелася, простягнула до нього руки, він ніжно стиснув їх у своїх долонях і поцілував її в губи. Від екстазу, як від болю, їй на мить перехопило дух. Вона обожнювала його. Він розімкнув руки, і вона попрямувала до дверей. Відсунула шпінгалет, прочинила стулку і визирнула. Ні душі. Ніг не чуючи під собою, птахою випурхнула на веранду, зазирнула до гардеробної кімнати чоловіка, потім до свого будуара. Усюди порожньо. Вона повернулася до спальні й кивком голови підізвала його до дверей.

— Нікого.

— Гадаю, вся ця придибенція була просто оптичною ілюзією.

— Не смійся наді мною. Я перестрашилася до смерті. Заходь до будуара і посидь там, зачекай на мене. Я одягну панчохи й узуюся.

II

Він зробив, як вона звеліла. За п'ять хвилин і вона зайшла до будуара. Він курив сигарету.

— То що, тепер я можу випити бренді з содовою?

— О, так, звісно, зараз подзвоню.

— Судячи з того, як склалися обставини, і *тобі* теж не завадило би ковтнути чогось міцненького.

Вони мовчки дочекалися приходу боя*. Вона наказала принести випивку. Тоді попросила:

* Бой — слуга-губілець (від *англ.* boy — хлопець).

— Зателефонуй до лабораторії, спитай, чи там Волтер. Твого голосу вони не знають.

Він узяв із її рук слухавку, назвав номер. Попросив до телефона доктора Фейна.

За кілька секунд поклав слухавку на важіль і повідомив:

— Пішов звідти перед другим сніданком. Запитай боя, чи приходив він додому.

— Не смію. Видаватиметься дивним, якщо таки приходив, а я його не бачила.

Бой приніс тацю з напоями. Таунсенд сам налив собі склянку. Коли запропонував випити і її, вона заперечливо похитала головою.

— Що робитимемо, якщо то був Волтер? — спитала натомість.

— Можливо, він не надто перейматиметься, поблажливо поставиться до твого прогріха?

— Волтер?

У її тоні звучали нотки непевності й сумніву.

— Мене завше дивувала його сором'язливість. Знаєш, є такий тип чоловіків, які терпіти не можуть скандальні сцени. Так от, він із них, як на мене. Йому вистане кебети зрозуміти, що здійсмати галас не в його інтересах. Я ні на секунду не допускаю, що то був Волтер, одначе, якщо навіть так, думаю, він не чинитиме нічого тобі й собі на прикрість. Просто проігнорує цей факт.

Вона замислилася на хвилину.

— Він безмежно закоханий у мене.

— Ну, що ж, то ліпше. Тобі легше буде викрутитися, заговорити йому зуби.

Він обдарував її тією чарівливою усмішкою, яку вона завжди вважала неперевершеною.

Та усмішка була до нестями повільна, тягуча, вона зароджувалася в його ясних блакитних очах, освітлювала мужнє обличчя і мандрувала до виразно окресленого рота, оголюючи рівні дрібні білі зуби.

Надзвичайно чуттєва посмішка, від якої тануло серце і все її єство.

— Хай йому пек! Мені однаково, — майже безжурно кинула вона. — Воно того вартувало.

— То моя провина.

— А й справді, чому ти прийшов? Я неабияк здивувалася, побачивши тебе у дверях.

— Пробач, не дав ради побороти спокусу. Не витримав. Ноги самі принесли до тебе.

— О, милий!

Вона нахилилася до нього, її темні блискучі очі, пламеніючи пристрастю, вдивлялися в його очі, губи квіткою розкрилися в бажанні. Він обвив її стан сильними руками, і вона зі солодким зітханням віддалася під їхній прихисток.

— Ти ж знаєш, що завжди можеш покластися на мене, — сказав він самовдоволено.

— Я безмірно щаслива з тобою. Ще якби знаття, що здатна і тебе зробити щасливим. Нічого більше не просила би в Бога.

— І вже не боїшся, переляк минувся?

— Я ненавиджу Волтера, — відповіла вона.

Він не знав, як відреагувати на таку відвертість, тож лише поцілував її. Із задоволенням відчув ніжну шовковистість шкіри її обличчя.

Одначе тут же підняв її руку, на якій виблискував крихітний золотий годинник, до очей і позирнув на циферблат.

— Знаєш, що я тепер маю робити?

— Стрілою нестися на роботу? — всміхнулася вона.

Він кивнув. Вона пригорнулася до нього ближче, лише на мить. Відчувши, що йому нетерпеливиться йти, відсторонилася.

— Ганьба — так занедбувати державну роботу. Не барися. Іди негайно.

Та він не йшов — ніколи не міг устояти перед спокусою пококетувати.